

РЕШЕНИЕ

№ 2837

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3811** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.
Образувано е по жалба на [фирма] /ЕР Юг/, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу решение № Ж-206 от 19.03.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, е дала следните задължителни указания на [фирма]: 1./ в едномесечен срок след получаване на решението, да извърши необходимите технически мероприятия и измести средството за търговско измерване в електромерно табло монтирано до или на границата на имота на Д. Х. и 2./ в едноседмичен срок след приключване на посочените дейностите [фирма] да представи на Комисията доказателства за изпълнението им.
В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради липса на компетентност, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Излагат се доводи, че административният орган не е събрал и изследвал всички ревантни за случая факти и обстоятелства. Административният орган се е произнесъл без да бъде надлежно сезиран с искане за изместване на електромерно табло до или на границата на имота на клиента Д. Х.. Посочва, че КЕВР е ограничен само с обсъждане на исканията, посочени от Д. Х. и всякакво произнасяне извън посоченото в жалбата води до незаконосъобразност на обжалваното решение само на това основание. По същество

на спора намира, че правният извод на КЕВР, че местоположението на средството за търговско измерване (СТИ) не отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1 от Закона за енергетиката е неправилен. Счита, че нормата на чл.120, ал. 1 от ЗЕ има действие занаят, а след като няма изрична разпоредба, която да придава обратна сила на тази разпоредба, законодателят не е имал за цел да преуреди заварените положения по вече присъединени обекти към електроразпределителната мрежа, поради което за дружеството не е възникнало задължение да измести всички съществуващи електромерни табла до или на границата на имотите на клиентите. Електромерното табло, ведно с електромера са били монтирани в обекта на Д. Х. преди 1999 г. когато не е имало изискване за поставяне на електромерните табла на границата на имота на клиента и таблото е поставено в съответствие с действащата преди 1999 г. нормативна уредба. Изложени са подробни съображения, аргументиращи поддържаната теза. Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуалния му представител юрк. Н., поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските по делото по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния му представител юрк. Н., моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган в рамките на неговите правомощия. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Д. И. Х., не е изразил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЕВР е образувано по жалба с вх. № Е-11Х-00-60/22.12.2020 г. на Д. И. Х. срещу [фирма] /ЕР ЮГ/ относно изместване на електрически съоръжения от фасадата на собствения му недвижим имот в [населено място], ул. 70, № 16, [община].

На 02.11.2020 г. Д. И. Х. е подал заявление за услуга до ЕР ЮГ, с което е поискано да бъдат изместени хранящите кабели от фасадата на имота му, с оглед безопасност и предстоящо саниране на имота.

По жалбата е образувана преписка и извършена проверка на основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, като във връзка с това, е изпратила жалбата на енергийния оператор по компетентност, който е предоставил мотивирано становище по случая, обективизирано в писма с изх. № 9003124-1-6 от 13.11.2020 г. и № 46524-1-1 от 25.11.2020 г., в което от страна на [фирма] се посочва, че констатираните съоръжения са технически изправни и отговарящи на изискванията за безопасност и отстояния. ЕР Юг е посочило, че не е нарушило лицензионните си права и задължения и, че съгласно чл.67, ал. 3 от ЗЕ има право да ползва безвъзмедно части от имота на жалбородателя в частта (стената), на която е монтирано СТИ. Твърди, че СТИ е монтирано в съответствие с изискванията на чл.120, ал.1 от ЗЕ и тъй като не е необходимо изграждане на нови електрически съоръжения, клиентът следва да заплати само преките разходи по изместване по ценоразпис на дружеството. Предложени били

различни алтернативи за удовлетворяване на исканията на Д.Х., за сметка на последния.

Въз основа събраните данни и доказателства, след приключване на проверката по жалбата, на основание чл. 145, ал.1 от Наредба № 3, от Комисията за енергийно и водно регулиране, е изготвен доклад вх.№ Е-Дк-286 от 09.03.2021 г.. Изготвен е и проект на решение, отразено в протокол № 59 от 19.03.2021 г., в които са отразени обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Към тях са приложени и всички събрани по административното производство доказателства.

При тази фактическа обстановка с оспореното решение № Ж-206 от 19.03.2021 г. Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, е дала следните задължителни указания на [фирма]: 1./ в едномесечен срок след получаване на решението, да извърши необходимите технически мероприятия и измести средството за търговско измерване в електромерно табло монтирано до или на границата на имота на Д. Х. и 2./ в едноседмичен срок след приключване на посочените дейностите [фирма] да представи на Комисията доказателства за изпълнението им.

По делото за изясняване на спора е допусната съдебно-техническа, изготвена от вещо лице В. Ч.. Експертиза е приета, като обективно, обоснована и безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото. От заключението на вещото лице се установява, че клиент с аб. №[ЕИК] е присъединен към електроразпределителната мрежа преди 2002 г., като липсват данни в информационните масиви, кога точно е построен имотът, както и относно дата на въвеждане в експлоатация. Вещото лице е посочило, че имотът е нанесен на регулационната карта от 1966 г. и може да се приеме, че той е бил изграден към тази година. Електрическата инсталация била на повече от 60 години и нямало данни електромерното табло да е местено от дата на поставянето му до 1999 г. Към м.03.2022 г. имало изградено ново присъединително съоръжение и средствата за търговско измерване са разположени на него.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Решение № Ж-206 от 19.03.2021 г. е връчено на жалбоподателя на 26.03.2021 г. Жалбата, с която се оспорва решението е подадена с входящ номер на КЕВР е от 01.04.2021 г., в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК. [фирма] е активно легитимирано да обжалва лице, адресат на оспорения индивидуален административен акт и по този начин са накърнени интересите му.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт - Решение № Ж-206 от 19.03.2021 г.

на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма. Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактически и правни основания, послужили за издаването му.

От административния орган не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е колегиален орган, който се състои от 9 членове. Според чл. 13, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е постоянно действащ орган, който заседава, като са присъствали повече от половината от членовете. Видно от приложения по делото Протокол № 120/17-06.2021 г., от проведеното закрито заседание на КЕВР, на него са присъствали 6 от членовете на КЕВР, като решението е взето с 5 гласа „за“, два от които на членовете на КЕВР със стаж в енергетиката.

По отношение на материалната законосъобразност на решението, съдът намира следното:

Липсва спор по делото, а и от приложените доказателства е видно, че Д. Х. е абонат на [фирма] с кл. №[ЕИК] и същият е подал заявление за услуга до ЕР ЮГ, с което е поискано да бъдат изместени хранващите кабели от фасадата на имота му находящ се в [населено място], ул. 70, № 16, с оглед безопасност и предстоящо саниране на имота.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката (ЗЕ), Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензи, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4. т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп.

Оплакването е свързано с това, че местоположението на електромерното табло и СТИ за обекта не отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1 от ЗЕ, тъй като СТИ трябва да е монтирано до или на границата на имота на клиента в електромерно табло, а в случая то се намирало в имота на Д.Х. и по-конкретно на фасадата на недвижимият имот.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че КЕВР се е произнесъл без да бъде надлежно сезиран с искане на клиента Д. Х. за изместване на електромерно табло до или на границата на имота. Видно е от всички приложени по делото доказателства, че сезиращото административният орган искане и последващата кореспонденция между жалбоподателят и Д.Х., са относно преместване на електрическите съоръжения от фасадата на недвижимия имот на заинтересованата страна, т.е на СТИ.

Съгласно чл. 120, ал. 1 от ЗЕ, електрическата енергия, доставена на крайни клиенти, се измерва със средства за търговско измерване - собственост на оператора на електропреносната мрежа, оператора на съответната електроразпределителна или затворена електроразпределителна мрежа, разположени до или на границата на имота на клиента. Легална дефиниция на понятието "Средства за търговско измерване" се съдържа в §1, т. 58 от ДР на ЗЕ - „технически средства за измерване, които имат метрологични характеристики и са предназначени да се използват за измерване самостоятелно или свързано с едно или повече технически средства и които се използват при продажбата на електрическа и топлинна енергия или природен газ“.

Наредба № 6 от 24 февруари 2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи в чл. 29, ал. 1 разпорежда, че когато електрическата енергия се доставя на

клиента от съоръжения на оператора на разпределителната мрежа на ниво ниско напрежение, границата на собственост е изходящите клеми на средствата за търговско измерване или изходящите клеми на разположените непосредствено след тях предпазители или прекъсвачи. Според ал. 5 на чл. 29, електромерните табла се монтират до или на границата на имота на клиента на място, определено от оператора на разпределителната мрежа. Правилно в този смисъл, с оспореното решение е прието, че за да бъде спазено правилото на чл. 29, ал. 5, във връзка с ал. 1 от Наредба № 6, СТИ за имота на Д.Х. трябва да бъде монтирано на имотната граница и то така, че кабелите след изходящите клеми да попадат в имотните граници на обекта.

Изискването на Наредба № 6, установено в чл. 29, ал. 5, за монтиране на електромерните табла до или на границата на имота на клиента, на място, определено от оператора, е императивно. В случая, СТИ за обект - имот находящ се в [населено място], ул. 70, № 16 се намира на фасадната стена на къщата на Д.Х., който факт не се оспорва от електроразпределителното дружество. При тази нормативна уредба и предвид установеното, че СТИ, както е посочило и вещото лице, не е местено от дата на поставянето му до 1999 г., съдът намира, че от страна на жалбоподателя не са спазени нормативните изисквания на Наредба № 6, както и на ЗЕ.

В горната връзка, съдът намира за неоснователни наведените от страна на жалбоподателя доводи, че нормата на чл. 120, ал. 1 от ЗЕ е неприложима в настоящия случай, тъй като същата действа за напред и не може да преуреди заварените положения по вече присъединени обекти към електроразпределителната мрежа, поради което за ЕР ЮГ не е възникнало задължение да измести съществуващото и присъединено пред 1999 г. електромерно табло до или на границата на имота на Д.Х.. Мястото за присъединяване е изначално определено при действието на чл. 91 от Закона за енергетиката и енергийната ефективност в редакцията му обн. ДВ, бр. 64/1999 година. В него е предвидено сключването на писмени договори за присъединяване на обектите към разпределителната мрежа при условия, определени в наредба. Такава е действалата към онзи момент Наредба за присъединяване към преносната и разпределителната мрежа на производители и потребители, отменена едва през 2005 година. Съгласно чл. 27 от нея, електромерните табла се монтират на границата на имота. А самата граница на собственост между ел. съоръженията на електроенергийното предприятие и на потребителя, се определя от начина на присъединяване и от вида на съоръженията в мястото на присъединяване. На разпределителното дружество е предоставено правото да избере точното място на монтажа на електромерните табла, стига същите да са до или на границата на имота.

Законодателната логика и правила, съществуващи още от 1999 година, продължават и в следващите нормативни актове, регламентиращи правоотношенията по присъединяване. Пример в тази връзка е нормата на чл. 120 от действащия понастоящем Закон за енергетиката. В ал. 1 от него е определено, че ел.енергията, доставена на крайни клиенти, се измерва със СТИ, разположени до или на границата на имота на клиента. На свой ред в чл. 28, ал. 2 и 5 от издадената в изпълнение на закона Наредба № 6 от 2004 година и в двете ѝ редакции, съответно ДВ, бр. 74/2004 година и изменената в ДВ, бр. 25/2008 година се изисква СТИ да са монтирани в самостоятелни табла, наричани електромерни табла, монтирани до или на границата на имота на потребителя на място, определено от разпределителното дружество. Именно тези правила не са спазени в конкретния случай.

С оглед на гореизложеното и доколкото нормата на чл. 120, ал. 1 от ЗЕ е действала

към момента на сезирането на [фирма] от страна на Д.Х. за преместване на СТИ, към този момент е възникнало задължението на ЕР ЮГ да изпълни лицензионните си задължения за преместване на СТИ.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

На основание чл. 143, ал. 4 от АПК, заинтересованата страна също има право на разноски, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, административен съд С.-град, III отделение 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] /ЕР Юг/, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу решение № Ж-206 от 19.03.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР)

ОСЪЖДА [фирма] /ЕР Юг/, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на КЕВР сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: